

Loven om Statens Tjenestemænd.“ Det er i Virkeligheden det samme, men paa den Vis undgaar man at forurette nogen, medens jeg ikke er sikker paa, at man undgaar det ved Ordlyden i den foreliggende Affattelse af Lovforslaget. Ændringen ved Beregningen af Dyrtdstillæggets og det personlige Tillægs Størrelse i § 3 b, nemlig at den Enken i Overensstemmelse med § 1 tillagte forhøjede Pension forøges med Tillæg af $1\frac{2}{3}$ Gange hendes oprindelige Pension — men ganske vist med den Begrænsning, at Forhøjelsen ikke kan overstige 1 200 Kr. —, kan jeg tiltræde. Ligeledes kan jeg tiltræde Bestemmelsen i § 3 c.

Jeg kan derfor ligesom de to ærede foregaaende Talere i det store og hele anbefale Lovforslaget til velvillig Overvejelse, og ogsaa jeg ønsker, det maa blive Genstand for en Forhandling i et Udvalg. Dette ønsker jeg blandt andet af den Grund, at der derved kan blive Løjighed for de interesserede Parter til overfor Udvalget at fremsætte deres Betragtninger og Ønsker.

A. M. Hansen: Den højtærede Minister har i dette Lovforslag paa en meget skarp Maade stillet Lys og Skygge overfor hinanden; medens nogle af Lovforslagets Bestemmelser vil fremkalde Lys og Glæde i mange Hjem, vil andre Bestemmelser kaste mørke Skygger af Skuffelse ind i mange andre Hjem. Bestemmelsen i § 1, 1ste Stykke, om, at Pensionstillægget for Beløb indtil 840 Kr. skal udgøre 30 pCt. og for Beløb over 840 Kr. 25 pCt., kan jeg paa mit Partis Vegne med Glæde give min Tilslutning, idet jeg indrømmer, at der er god Grund til at gøre de gamle Pensionisters Kaar bedre. Derimod maa jeg paa mit Partis Vegne beklage Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, der gaar ud paa at gøre alle de smaa Pensioner og Understøttelser mindre, end de ifølge Lovene af 1920 og 1919 har været. Den højtærede Minister tager her med haard Haand. Det kunde se ud, som om den højtærede Minister har handlet efter hint Skriftens Ord, at den, som har, ham skal der gives, men den, der ikke har, ham skal endog fratages det; han har. Ministeren praktiserer det paa følgende Maade: Forhøjelsen af Tillægene samt de deraf følgende Forhøjelser af Konjunkturtillæg og Dyrtditillæg anslaaes til en Merudgift for Staten paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Til Dækning heraf tages fra alle de mindste Pensioner og Understøttelser i

Million, hvorved den højtærede Minister kan stryge $\frac{1}{4}$ Million ind i Statskassen og give $\frac{3}{4}$ Million Forhøjelse til de øvrige. Det er den Fremgangsmaade, jeg kalder haardhændet. Den højtærede Minister begrundet sit Forslag med, at disse ganske smaa Understøttelser og Pensioner, der har været ydet for en kortvarig eller efter sin Natur ubetydelig Tjeneste, har aldrig givet Indehaverne Ret til et af Staten sikret Livsophold, men kun Ret til et lille Tilskud til Supplering af anden Erhvervsindtægt. Dette er utvivlsomt rigtigt, i hvert Fald for adskillige af de smaa Understøttelsers Vedkommende. Jeg vilde ogsaa i nogen Maade have fundet, at den her foreslaaede Ordning vilde være antagelig, hvis man var slaaet ind paa den i Lovene af 1919 og 1920, men det gjorde man som bekendt ikke, men hævdede i 1919 disse smaa Understøttelser og Pensioner ganske betydeligt, og i 1920 hævdede den højtærede Minister dem endnu højere. Der lød i 1920 mig bekendt ikke noget om, at disse smaa Pensioner og Understøttelser var for store. Den højtærede Minister talte derimod varme Ord om Forhøjelsen af de smaa Pensioner, jeg skal f. Eks. minde om, hvad den højtærede Minister sagde ved Slutningen af Lovforslagets Behandling i Landstinget i December 1920; Ministeren meddelte, hvorledes Loven vilde blive praktiseret ved en foreløbig Udbetaling, og udtalte saa: „Det er maaske med tvivlsom Ret, jeg har gjort dette Skridt, men jeg følte mig saa overbevist om, at den høje Rigsdag i hvert Fald ikke vilde forringe de gamle Pensionisters Stilling.“ Det er efter min Mening ikke for meget sagt, at Staten ved Gennemførelsen af Lovene af 1919 og 1920 har paataget sig Forsørgelsen af disse gamle Mennesker. Det er derfor ikke underligt, at disse Mennesker, hvoraf mange er meget gamle, med Bekymring maa spørge: Hvorledes skal vi nu kunne faa det allernødvendigste til Livets Ophold? Mange af disse gamle Mennesker vil, hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, miste indtil Halvdelen af deres hidtil hafte Understøttelse. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at være forhandlingsvenlig paa dette Omraade, saa at vi i Udvalget kan finde en saadan Løsning af Spørgsmaalet, at ingen af de gamle Pensionister skal friste deres gamle Dage i Nød og Savn. Vel er jeg klar over, at vi befinder os i en saa økonomisk spændt Situation, at der maa og skal spares, og hertil skal den højtærede Minister altid finde mit Parti beredvilligt, men her staar